

faa vil jeg tillade mig at udtale som min Mening, at naar en By ikke er faa ganske ringe, faa ere de Pligter, som paahvile Byfogden, som jo tillige altid er Borgmester, faa mange, at der er Anledning til at nære stor Betænkelse ved at forøge Omfanget af disse Forretninger ved at lægge en større eller mindre Landjurisdiktion dertil. Hvor Forholdene i en længere Tid have været saaledes, at By- og Landjurisdiktioner have været forenede; der kunde man lade det forblive derved, men ellers tror jeg ikke, at man, uden dog at overveie Tingene vel, skulde gaa videre. Den ærede Ordfører sagde, at der nu kun var 3 Skriversmedlemmer tilbage. Dette er rigtigt. Jeg skal ikke komme ind paa det Spørgsmaal, om man ikke er gaaet for vidt med Hensyn til at ophæve de selvstændige Skriversmedlemmer. Efter min Mening er det ikke heldigt, at man saaledes har ophævet Retskriversinstitutionen som en særlig Embedsstilling; men den ærede Ordførers Raisonnement, gif jo væsentligt ud paa, at naar man saaledes havde slaet en Streg over alle de andre Embeder, kunde man ogsaa gjerne tage de tilbagestaaende tre Embeder med. Dette er et Raisonnement, som jeg ikke tror i, og for sig er rigtig; men i alt Fald maatte man da ogsaa undersøge, om ikke Foreningen paa det Par Steder, hvor den endnu kunde finde Sted, vilde stude paa andre Bankefægheder. Hillerødsmedlemmet og det Embede i Sjælland, hvor Herredsfogden ikke tillige er Skriver, ere begge to faa store Embeder, at jeg tror, at det ikke der vilde være rigtigt at forøge Forretningernes Omfang, og det tredje, Skriversmedlemmet paa Fyn, har jo den Giendommelighed, at den paagjældende Embedsmand er Skriver i to forskellige Jurisdiktioner, saaledes at der i alt Fald maatte finde en Deling Sted af Skriversforretningerne. Som sagt, jeg erkjender det Berettigede i den Synsmaade, som den høitærede Justitsminister gjorde gjældende, nemlig at Hensynet til Retsreformen maa tale for, at man ikke nu røder det Hele sammen igjen, som man fik indrettet for en Snæs Aar siden og derefter godkjendt for 10 Aar siden; men derimod kan dette Hensyn paa ingen Maade tale for, at man ikke skulde give de Embedsmænd, som ansættes i Embederne, den Løn, som i og for sig maa anses for rigtig. Det andet Moment er Spørgsmaalet i det Hele, om Retsbetjentenes Lønning maa anses for passende. Foraa vidt det nu her er udtalt, at Hensynet til Retsreformen skulde gjøre, at man ikke forhøiede Lønningerne, maa det af mig Anførte være tilstrækkeligt til at belyse denne Paastand. Men der findes desuden anført det Argument for det Standpunkt, som Møretallet har indtaget, at de her omhandlede Embeder vist kunne siges at være forholdsvis gunstigere stillede end andre Embedsklasser. Den ærede Ordfører henviste i den Henseende til forskellige Embeder. Han nævnte

Amtmænd, han nævnte Overdommere og maasse flere. Jeg kan være ganske enig med den ærede Ordfører i, at de af ham nævnte Embeders Lønning ganske vist kan trænge til Revision og til Forbedring. Men denne Hensigtning altsaa til disse Embeder synes ikke at være tilstrækkelig Grund til ikke at gaa ind paa de Forhøielser, som her ere foreslaaede, da der som bekendt i de foreliggende Lovforslag er Spørgsmaal om Forhøielser for de af ham nævnte Embeder. Hvis det skulde være den ærede Ordførers Mening ganske i Almindelighed at ville gjøre gjældende, at Retsbetjente maatte bortset fra enhver Sammenligning, erkjendes for at være ganske heldigt stillede, staar min Mening ganske i Strid med hans. Jeg har den Dristighed at paastaa, at der er meget faa Embeder her i Landet, som kræve et saadant Arbejde som Retsbetjentsmedlemmer gjøre. Deres Stilling er forbundet med et overordentlig besværligt Arbejde, et meget ansvarsfuldt og byrdefuldt Arbejde, og det Ansvar, som kan komme til at paahvile dem, er ikke blot af den almindelige Bestaffenhed som det Ansvar, enhver Embedsmand har, men deres Embeder ere af den Karakter, at de kunne medføre et meget betydeligt personligt Ansvar. Saaledes som Forholdene nu ere, er en Retsbetjent i alt Fald i nogle eller rettere sagt kun ikke i de ganske smaa Jurisdiktioner, — nødt til at lade en meget stor Del af sine Forretninger udføre ved privat engagerede Fuldmægtige, for hvilke Embedsmændene bærer ethvert Ansvar baade moralsk, juridisk og finantsielt, og det hører ingenlunde til Sjældenhederne, at en Embedsmand har maattet dække det Tab, som er blevet paaført ved hans Fuldmægtig. Efter min Forretning maa det vistnok erkjendes, at de større juridiske Embeder, Underfogedsmedlemmerne, som man kalder dem, omfatte saadanne heterogene, forskelligeartede Forretninger, at der vilde være en meget større Opfordring til at formindste Kredsen af deres Embedsforretninger end til at forøge dem. Og naar man saaledes omtrent har læstet Alt, hvad man kan, paa en Mand, faa at man nøder ham, til at søge Hjælp; hvorfor han bærer Ansvar i enhver Henseende, og naar man fremdeles tager Hensyn til, at den paagjældende Embedsmand ifølge sin Stilling som Overfoged og Dommer ikke ganske kan se bort fra, hvorledes det Liv udvikler sig i hvilket han skal leve, paastaar jeg, at en Løn, saaledes som den nu er, for de lavere Klasser, for ikke at tale om den sidste Lønningsklasse, hvor den er 2,800 Kr., men for Exempel den næst laveste, hvor Lønnet er 3,400 Kr., er aldeles upassende og utilstrækkelig for en Byfoged og Borgmester i en dansk Kjøbstad, og den er ikke stort bedre, førend vi naae op til den tredje Klasse. Som Forholdene nu ere, kan i Virkelighed en Byfoged og Borgmester i en dansk Kjøbstad ikke leve saaledes, jeg vil ikke sige, som han selv naturlig kunde have Lyst til, og Krav